

straffes, om end kun med Straf under 4 Aar, vilde have været straffri«.

Paa lignende Maade var det gaaet med Lovens Paabud om, at de, der blev dømt efter den, skulde miste almen Tillid for bestandig, bortset fra hvor der forelaa formildende Omstændigheder. »Havde Domstolene fulgt dette Paabud, vilde det kun ganske undtagelsesvis være sket, at Frakendelsen havde været tidsbegrænset, nemlig kun, naar der altsaa forelaa særlig formildende Omstændigheder. Domstolene har indset, at det var helt umuligt at praktisere Loven paa denne Maade, og de har derfor fraveget denne Bestemmelse, som de har fraveget Lovens Hovedprincip: at kun de grove Forbrydelser skulde straffes. Jeg vil ikke anerkende, at det er særlig heldigt, at Domstolene gør dette, men jeg vil paa den anden Side hævde, at Regelen var saa stiv og urimelig, at det er naturligt, at Domstolene har ønsket at mildne denne stive Regel ved en vis Fortolkning. Og der er ingen Tvivl om, at den offentlige Mening her i stor Udstrækning staar bag ved Domstolene«.

Den Uklarhed og Mangel paa Systematik, som Straffelovs-tillægget kom til at lide under, fordi det skulde gennemføres paa kort Tid, og fordi man ikke havde Erfaringer at bygge paa, var resulteret i, at vi havde faaet en Mængde *uensartede Domme*. De, der blev dømt i August 1945, havde faktisk faaet langt strengede Domme end de, der blev dømt i December samme Aar. »Men kan man da være bekendt inden for et Rets-samfund saaledes at have ganske forskellige Strafadmaalinge? Maa vi ikke selv for disse Forbrydelser, som vi alle foragter, kræve en ensartet Bedømmelse fra Samfundets Side?«. Enhver, der vilde se uhildet paa Sagen, maatte erkende, »at den nugældende Lov er svag og uklar og uden tilstrækkelige Direktiver, og at det fremsatte Forslag i Modsætning dertil er klart bygget op med en fast Systematik og indeholder Direktiver af en saadan Karakter, at Forslaget, selv om man ændrer ved Enkeltheder deri, dog betegner en stor Forbedring i Forhold til den nugældende Lov«.

Med Hensyn til den Kritik, der var rejst mod Lovforslaget fra kommunistisk Side, pegede Ministeren paa, at Lovforslaget ikke tilsigtede nogen Mildnelse af Straffen for de grove Forbrydelser. Det indeholdt tværtimod visse Skærpelser; og ønskede man yderligere Skærpelser for visse af de groveste Forbrydelser, kunde Ministeren godt gaa med dertil. Han havde ikke det mindste imod, hvis man for Folk, der har været tilsluttet Hipo-Korpset, i Stedet for en Minimumsstraf af 10 Aar satte 12 Aar. Lovforslaget aabnede derimod Mulighed for, at de mindre Forbrydelser blev straffet mildere, end det hidtil var sket.